

— dokonał błędnej wykładni zaskarżonego rozporządzenia poprzez stwierdzenie, że ma ono zastosowanie również do zaczynów na bazie N-metyloakryloamidu zawierających akryloamid.

Z tych powodów wnoszący odwołanie żądają uchylenia wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-368/11 i stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 101, s. 12

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94 z dnia 28 czerwca 1994 r. ustanawiające zasady oceny ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego ze strony istniejących substancji zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 (Dz.U. L 161, s. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10 Bank Saderat Iran przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 16 kwietnia 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-200/13 P)

(2013/C 171/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i S. Boelaert, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Bank Saderat Iran, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10;

— wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie oraz oddalenie skargi Bank Saderat wniesionej przeciwko zakwestionowanym środkom;

— obciążenie Bank Saderat kosztami poniesionymi przez Radę w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Rada uważa, że wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10 Bank Saderat Iran przeciwko Radzie narusza prawo w następujący sposób:

1) Sąd błędnie orzekł w odniesieniu do dopuszczalności skargi, że Bank Saderat miał prawo korzystać z ochrony i gwarancji wynikających z praw podstawowych bez względu na to, czy można go uważać za emanację państwowości irańskiej;

2) Sąd niesłusznie uznał, że jeden z elementów uzasadnienia nałożenia środków ograniczających na Bank Saderat był niewystarczająco precyzyjny;

3) Sąd błędnie zastosował orzecznictwo dotyczące przekazywania informacji z akt Rady;

4) Sąd błędnie uznał, że uzasadnienie nałożenia środków ograniczających na Bank Saderat nie zostało poparte dowodowo, w zakresie, w jakim:

— Sąd nie uwzględnił należyte okoliczności, że dowody na popieranie przez Bank Saderat działalności Iranu związanej z rozprzestrzenianiem broni jądrowej pochodzą z poufnych źródeł;

— Sąd nie uwzględnił należyte zawartego w rezolucji nr 1803 (2008) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych odniesienia do Bank Saderat w związku z działalnością Iranu związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej;

— Sąd błędnie uznał, że Rada powinna była przedstawić szczegółowe informacje dotyczące obsługiwania przez Bank Saderat akredytyw dwóch wskazanych podmiotów zaangażowanych w działalność Iranu związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-209/13)

(2013/C 171/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson, S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy; M. Hoskins QC, P. Baker QC, V. Wakefield, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/52/UE ⁽¹⁾ upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych, oraz